

J. B. W. A. Giesbers: 45 jaar „Avicultura”

Hoewel het een bijzonder voorrecht is vijf en veertig jaar van de geschiedenis van „Avicultura” te hebben meegemaakt, kan ik, bij het neerschrijven van dat getal, een verzuchting in de geest van „wat een oude kerel word ik toch” niet onderdrukken. Eigenlijk begon het al vóór de eerste Wereldoorlog, toen ik onder geleide van mijn vader ieder jaar naar de Dierentuin ging, om de toen al beroemde Avicultura-tentoonstelling te bezoeken. Hier is ongetwijfeld m'n liefde ontwaakt, eerst voor het pluimvee, later voor de vereniging, die ik zoveel jaren heb mogen dienen.

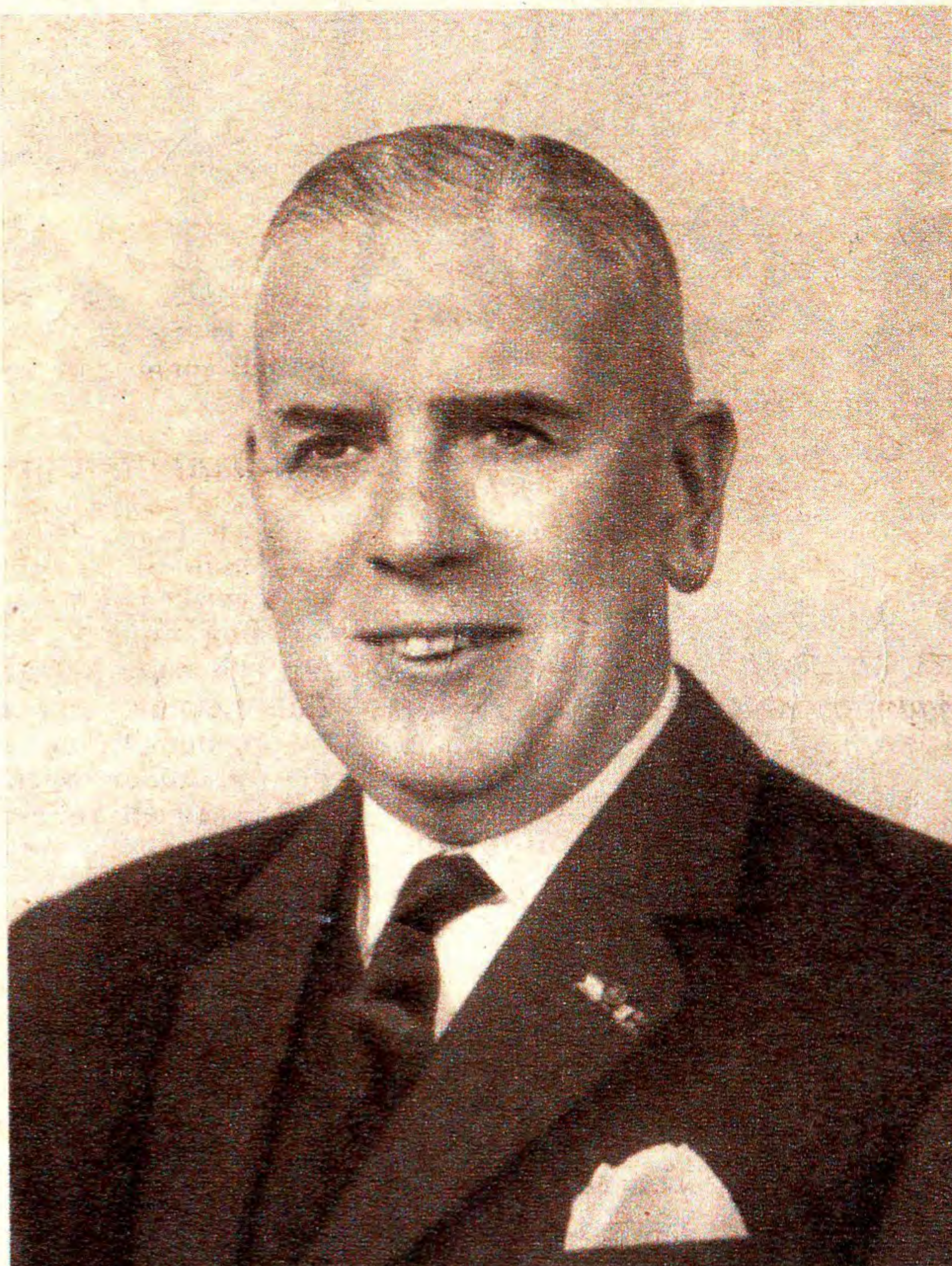
Hoe trots was ik in 1916 reeds inzender te zijn. Ook ik ben met konijnen begonnen, kocht van 'n „betrouwbare” liefhebber een paar Lotharingsers en zond ze meteen naar „Avicultura” om eens te zien of ze werkelijk goed waren. Met kloppend hart ging ik naar die eerste tentoonstelling, waar ik exposeerde, zocht direct naar de nummers, die ik reeds uit 't hoofd kende en boekte m'n eerste teleurstelling: voedster een eervolle vermelding en de ram een grote streep. Ik had namelijk niet gedacht, dat 'n hap uit een oor hem uitsloot van bekroning!

Toch ging ik verder. M'n vader, die eigenlijk verantwoordelijk was voor mijn dieren-enthousiasme, meende — wellicht terecht — dat studie op de eerste plaats kwam en wilde mij thuis geen gelegenheid geven m'n liefhebberij bot te vieren. Daarom niet getreurd. Met m'n vriend plaatste ik in de „Haagse Courant” een advertentie: „Tuin gevraagd voor het houden van duiven en konijnen”. Eén antwoord kwam binnen, van een timmerman, die ons voor een bedrag van 75 cents per week minstens 4 x per dag de deur opendeed. Mijn vriend bleef de liefhebberij niet lang trouw; zelf ging ik echter door met de noodzakelijke onderbreking voor buitenlandse studies, militaire dienst-tijd e.d., maar zodra ik mij gevestigd had, kwamen de eerste duiven, natuurlijk Hollandse Kroppers, die ik van een der bestuursleden van „Avicultura”, de heer v. Nievelt, kocht.

Bestuurslid

Het duurde niet lang of ik werd secretaris van de Hollandse Kropperclub en bestuurslid van de R.P.K.V., de voorloper van het Rot-

terdamse „Cypria” en daar was het, dat Bart Wilton, de vice-voorzitter van „Avicultura” mij duidelijk maakte, dat ik, als Hagenaar, lid van het bestuur van „Avicultura” diende te worden. Eerlijkheidshalve moet ik bekennen, dat ik hiernaar wel oren had, dat „Avicultura”, waar ik al reeds enige jaren als „commissaris” de tentoonstelling mede hielp opbouwen en waar ik vele bestuursleden kende. En zo gebeurde het, dat ik in 1932 tot bestuurslid gekozen werd en, hoewel ik als conditie gesteld had, dat mij geen zware baantjes zouden worden toevertrouwd, werd ik door bijzondere omstandigheden nog hetzelfde jaar secretaris. Hoe geheel anders was het toen! Financiële zorgen waren er niet. Het inschrijfgeld was hoger dan thans, de kosten bedroegen nog geen derde deel van nu, wel was er veel werk, maar ook veel plezier!

Prins Hendrik

Jaarlijks werd onze tentoonstelling bezocht door Z.K.H. Prins Hendrik, die vrijdagsavonds aanzat aan een zeer exclusief diner. Steeds verschenen grote artikelen met vele foto's in de pers met als gevolg een enorm aantal bezoekers. Het gebeurde wel, dat we alleen op zondag 10.000 betalende bezoekers hadden, die in de overvolle zalen dan ook geen kip meer konden zien. Maar gezellig was het er! Extra vermelding verdient de Gouden Show van 1936, die met grote feesten gepaard ging en die de eerste was met veel buitenlandse belangstelling. Daarna kwamen de zorgen, niet alleen bij ons maar ook bij andere grote verenigingen. Deze zorgen hadden tot gevolg een nauwere aansluiting van „Ornithophilia” en

„Avicultura”. In december 1937 hielden wij voor het eerst gezamenlijk een tentoonstelling in de Apollohal te Amsterdam onder de titel Avicorni-Show. Dirk Das was hier de tentoonstellingssecretaris, ondergetekende vervulde toen de taak van secretaris voor propaganda en internationale aangelegenheden. Vooral de propaganda was geen sinecure! De toenmalige „Standaard”, een dagblad dat onder redactie stond van de zoon van Burgemeester v.d. Vlucht, gaf een extra Avicorni-blad uit, dat huis aan huis in Amsterdam werd bezorgd. De toenmalige Minister van Economische Zaken, Van Steenberghe, opende de tentoonstelling. Van de zijde van de liefhebbers was er grote belangstelling, doch niettegenstaande de enorme propaganda, wellicht wel door het bar slechte weer, bleven de Amsterdammers weg. Wij besloten de 2e Avicorni-Show maar weer in Den Haag te houden, waar wij als vanouds vrijwel zeker waren van veel bezoek.

En zo sukkelden we nog een aantal jaren door tot de 2e Wereldoorlog een abrupt einde maakte aan het houden van tentoonstellingen. Nog erger werden wij getroffen door het ontvallen van de pas een jaar in functie zijnde nieuwe voorzitter G. J. van Wickevoort Crommelin. Hij viel op de 1ste oorlogsdag als slachtoffer van zijn grote vaderlandsliefde. Tot juli 1941 nam Baron van Heemstra opnieuw het voorzitterschap waar, waarna het aan mij werd toevertrouwd.

Pluimveedagen

De activiteit gedurende de eerste oorlogsjaren beperkte zich tot het houden van z.g.n. pluimveedagen, waar door keurmeesters verschillende voordrachten werden gehouden, totdat ook dit niet meer mogelijk was. De eerste na-oorlogse tentoonstelling werd niet meer in de Dierentuin gehouden, doch in Houtrust onder leiding van onze uitstekende secretaris v.d. Spek. Veel was er weg van de vroegere gezelligheid, het was een strijd om het bestaan, met gevolg, dat het zakelijk element de doorslag ging geven. Steeds echter prevaleerde bij alle bestuursleden de verknochtheid aan „Avicultura” en al zijn er dan wel eens moeilijkheden geweest, ik ben ervan overtuigd, dat die voornamelijk voortkwamen uit een verschil van inzicht, op welke wijze de oude vereniging zich diende aan te passen aan de nieuwe tijd, waar we nu zo middenin zitten, nu met een nieuwe secretaris, De Rover, die ik vooral dit jaar bewonderd heb om zijn enorme werklust en steeds groeiend enthousiasme.

Het voorzitterschap van een grote vereniging als de onze, mag dan niet altijd even gemakkelijk zijn, deze functie is waardeloos zonder een goede secretaris en het is mij dan ook een genoegen deze gelegenheid te benutten U te vertellen hoe fortuinlijk ik ben geweest met twee zulke uitzonderlijke figuren als v.d. Spek en De Rover. Doch functionarissen moeten geïnspireerd worden door een enthousiast bestuur en het is algemeen bekend van hoeveel goede onderlinge vriendschap ook dit huidige bestuur profiteert.

Veel meer dan vroeger is de opbouw van een dergelijke grote tentoonstelling een der grote pijlers, waarop zij rust. Gelukkig beschikken wij over een grote staf van „Avicultura”-vrienden, die heel veel van hun vrije tijd offeren om iets werkelijk goeds tot stand te brengen. Namen noem ik niet meer - U kent ze allen, zonder welke een „Avicultura”-tentoonstelling niet denkbaar is.

En nu staat onze 65ste tentoonstelling voor de deur, nog wel tegelijk met onze 75ste verjaardag. In de aanhef van dit artikel moge ik dan gesproken hebben over die „oude kerel”, laat ik eindigen met de zekerheid, dat deze tentoonstelling U bewijzen zal over hoeveel levensvatbaarheid onze vereniging beschikt en met de wens, dat het nog vele van onze bestuursleden gegeven moge zijn, het eeuwfeest mede te maken om dan met voldoening terug te zien op de kwarteeuw, die nu komen gaat!

GIESBERS

GIESBERS

Avicultura's Plaque van Verdienste

Zelfs in een vereniging als „Avicultura”, gevormd door zulke oude vrienden, komt het wel eens voor, dat gewichtige besluiten niet met algemene stemmen worden aangenomen, maar wanneer de Plaque van Verdienste op het programma staat, is er nog nooit een moeilijkheid geweest, omdat er nu eenmaal in onze sport nog tal van lieden zijn, die een dergelijke onderscheiding waardig zijn.

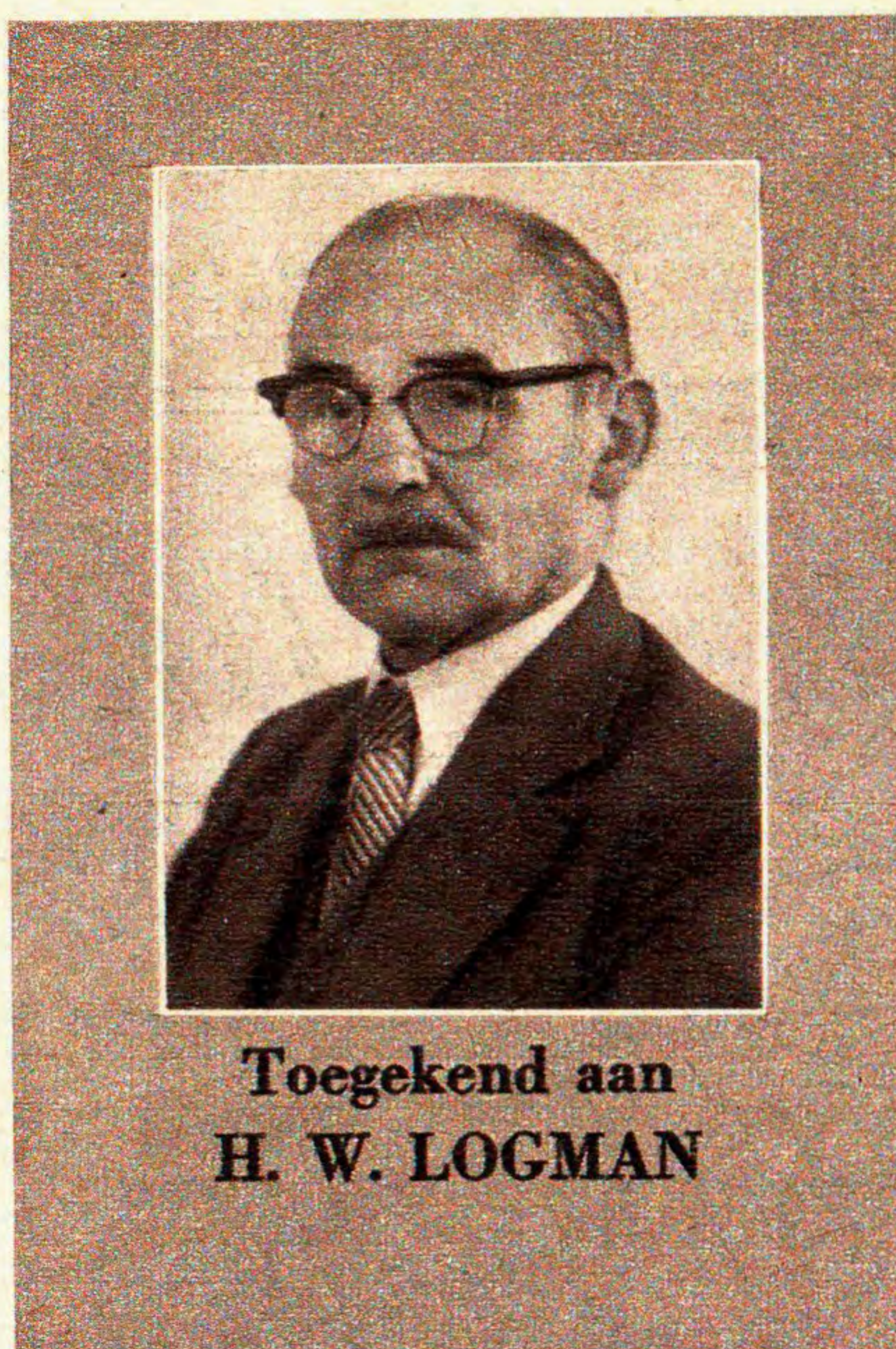
Toen deze keer de naam Logman genoemd werd, toen was er de hamerslag één minuut nadat hij was uitgesproken, daar wij allen wisten hoezeer deze man de onderscheiding verdiende.

Logman, de grote kenner op het gebied van de Sierduivensport, de all round keurmeester, wiens naam als zodanig ook in het buitenland bekendheid verwierf, is altijd de eenvoudige man gebleven, niettegenstaande zijn buitengewone prestaties.

Hij gaat er zelfs prat op, dat zijn schoolopleiding eigenlijk onvoldoende is geweest, hij kan er ook trots op zijn, dat zelfstudie en een trouw bezoek aan de grote binnen- en buitenlandse tentoonstellingen hem op de hoogste trede brachten van de Sierduivensport.

Toen hij 8 jaar oud was, hield hij al duiven en op zijn 14e jaar begon hij met de rasduivenfok.

Op zijn 18e jaar trok hij er op uit en was hij een geregeld bezoeker van de tentoonstellingen „Ornithophilia” en „Avicultura”, waar hij zijn ogen en oren goed de kost gaf en hij smaakte de voldoening op 20-jarige

Toegekend aan
H. W. LOGMAN

leeftijd als keurmeester te worden benoemd bij de Groningse Sierduivenclub, een functie die hij jaarlijks trouw bleef.

Al spoedig volgden de provinciale tentoonstellingen te Veendam en Winshoten, terwijl de Noord-Nederlandse Bond hem 't eerst in 1916 uitnodigde. Het werd 1923 toen „Ornithophilia” en „Avicultura” hem opnamen in hun keurmeester-korps en hem nooit meer loslieten.

Waarom had die man zo'n groot succes? Ongetwijfeld doordat hij niet al-

leen de theorie ten volle beheerste, maar ook een groot aantal rassen fokte, waardoor hij meer dan wie ook in staat was de dieren naar hun juiste waarde te beoordelen.

Een grote tentoonstelling als de onze is een jaarlijks weerzien van tal van bekende figuren op het gebied van de Pluimvee- en Konijnsport en het is zo'n vanzelfsprekende zaak telkens weer vriend Logman te ontmoeten, kalm en waardig in zijn witte jas, zeker van zijn oordeel, zodra hij voor de kooien staat en taai en volhardend wanneer het er om gaat een topdier naar de hoogste onderscheiding te brengen!

Er zijn er heel veel in ons land die geprofiteerd hebben van zijn kunde en hij is dan ook zeker een voorbeeld ter navolging voor de jongeren in het keurmeestersgilde.

Wanneer hij zelf deze lofrede leest, dan zie ik hem het voorhoofd fronsen. Toch loop ik gaarne het risico, dat hij bij onze eerstvolgende ontmoeting zal zeggen: „Het had ook wel wat minder gekund”.

Nee, vriend Logman, wat ik hier schreef is niets meer en niets minder dan de waarheid. Niet alleen „Avicultura”, doch heel Nederland is dankbaar voor het vele goede werk dat gij in het belang van de Sierduivensport deed! „Avicultura” voelt zich gelukkig U deze zo zeer verdienende onderscheiding te mogen aanbieden bij de opening van haar 65ste tentoonstelling en voor haar Voorzitter is het een grote voldoening U als eerste hier te mogen gelukwensen!